

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 2.

15. JANUAR 1930

2. ÅRGANG

Fra det afrikanske og indiske misjonsfelt

Fra Borghild Nordli.

Ranchi 10.—12.—29.

Kjære misjonsvenner!

Fred fra vår felles Frelser.

Redd dem som hentes til døden, som yakler hen for å drepes, måtte du dog holde dem tilbake.

Jeg lovet å sende en liten hilsen til Misjons-Røsten når jeg kom frem til India. Som dere nok forstår er mitt hjerte fylt av takknemlighet til Gud, som på sin egen måte åpnet veien så jeg er i India idag.

Det er nå 10 år siden Gud for

første gang talte til mig om Indias nød.

Siden den dag Gud kalte mig har jeg vært villig å gå, men veien har ikke vært åpen. Mange ganger har det sett mørkt og stengt ut, men så har det vært så underbart å få gå bønnens vei med alle ting. Og nu disse siste år har den ene dør etter den andre åpnet sig, så den 12. oktober 1929 fikk jeg lov å si farvel til de kjære venner i Norge.

Hadde en riktig god reise.

Stanset 3 dager i Liverpool hvor jeg blev vennlig mottatt av pastor Drysdale og -hustru. Jeg hadde noen herlige dager der sammen med bibelskolelevene, som jeg sent kommer til å gleme. Jeg reiste fra Liverpool den 17. oktober og landet så i Kalkutta den 17. november. Der blev jeg møtt av søster og bror Desmond samt deres lille datter som var bare 12 dager gammel. Samme aften reiste vi til Ranchi, hvor Desmonds har sin misjonsstasjon. Jeg må prisen Herren for det arbeid som disse kjære venner har fått lagt ned her ute i India. Det har nok vært både sol og regn, medgang og motgang og prøvelser av forskjellige slag

å gå igjennem, men Herren har vært trofast. Og om vi iblandt får så under tåren, så skal vi en dag høste med fryderop. Halleluja!

Det er gitt å få være med ute i landsbyene når de forkynner evangeliet for disse stakkars arme sjeler. I sannhet, høsten er stor og arbeiderne få. La oss derfor be hostens Herre å drive arbeidere ut til sin høst. Ja, må vi alle være med og redde disse dyrekjøpte sjeler som hentes til døden, og vakler hen for å drepes.

Jeg holder nu på å studere hindu og lengter til den dag da jeg skal få lov å vidne for Gud fordi han forbærer sig over på deres eget språk, men det tar jo nokså lang tid. Jeg er så takknemlig til Gud at jeg har sørget Desmond som kan tolke for mig, når jeg føler trang til å si noe ord. Ønsker at I skal be til Gud for meg, og be særskilt at han hjelper med språket. Og la oss be om åndsygdoms og gjen-

nemrigende vekkelse over disse steder.

Vil så til slutt si en hjertelig takk til alle venner som var med og bad og ofret til min utreise til India. Herren skal rikt belønne eder igjen. Sender herved de hjerteligste hilsener til alle venner.

Borghild Nordli.

Fra br. og str. Maximilian.

Vender eder til mig og vord, freste alle Jordens ender, til jeg er Gud og ingen ydermere.

Esaia 45, 22.

Kjære nádesøsken.

Det er deilig for oss at vi en dag fikk vende oss til Herren og blev frelst, og at hans frelse enn

dag når til Jordens ender, velsignet være hans hellige navn. Ja, nu er det nok lenge siden dere har hørt noe fra arbeidsfellet ved Songomane M. S., men dere får ha tålmodighet med oss som er nye i arbeidet her ute. Kan til Guds ære si, at Herren har vært trofast inntil idag, og vi vet hens løfter holder når alt annet brister. Ja, lovet være Jesus, han en igår og idag den samme, ja til evig tid.

I den tid vi har fått nåde til å virke på dette sted, har vi sett flere kommet til troen på Jesus. Det er jo ikke alltid vi får se synlige resultater, men vi priser Gud fordi han forbærer sig over hver enkelt som ønsker å vende seg til ham. Det er velsignet å få lov til å sá ut livets sed blandt dette formørkede folk, ti man kan med rette si: Dette folk vandrer i mørke. Men vi takker Gud at han formår å løse de bundne og sette de plagede i frihet. Det er jo til tider vanskelig for oss å kunne få folket til å vende seg fra sine laster, da her er flere som forteller dem at de godt kan være kristne og allikevel holde på med sin ølbrygning og sine danser og bruke tobakk, men slikt ønsker vi jo nettopp for oss å kunne få folket til å

vende seg fra sine laster, da her er flere som forteller dem at de godt kan være kristne og allikevel holde på med sin ølbrygning og sine danser og bruke tobakk, men slikt ønsker vi jo nettopp for oss å kunne få folket til å

sier da til henne: Vet du at Gud

og også han svarer ja og er veldig til å tro på Jesus. Så hadde vi bønnemøte og vi fikk legge disse til frém for nádens trone, og Gud støter ingen bort som kommer til ham. Lovet være hans hellige navn. Vi var oppe i samme krål forrige uke og da var konen frisk. Ja, Gud er god mot dem som vender sig til ham. Kjære nádesøsken, det er deilig å få slike opmuntringer her ute i dette mørkhetsens land, og det skal dere vite, at det er ikke for kjedet å være på hedningemarker. Bed meget til Gud for oss,

at vi må få nåde til å frembare ordet med stor frimodighet den tid vi skal være her ute. Kjære venner, vi holder nu på med å gjøre istrand til julemøte, som skal være her på Songomane M. S. 1. nyttårsdag, om Gud vil. Vil gjerne minne dere om å legge vårt arbeid særlig frem for nádens trone, at sjele må bli frelst syke helbredd og Herrens herlighet bli åpenbaret blant oss. Vi sender vennerne som har vært med i arbeidet vår hjertelig takk for samarbeidet i dette år. Herren lønne den enkelte igjen! Ønsker dere alle et velsignet og godt nyttår. Herren gi dere alle kraft til å fortsette i hans arbeid inntil han kommer. Han kommer snart og har sin lønn med sig for å gi enhver etter hans gjerninger.

Hjertelig hilsen fra eders i nåden bevarte

Alette og Maximilian

Hansen.

Songomane M. S.

P. O. Goedegge Swaziland via Piet Retief South, Africa.

Jeg opholdt mig hos disse venner nesten to uker og hadde det riktig herlig. Den 22. oktober reiste jeg så til Antverpen for med S.S «Iphysville» å fortsette min reise til Kongo. Br. og str. Viquerat med Deres lille Dorothy, syster Erla Viquerat (en syster av V.) og br. Wiklund fra Sverige, fulgte mig til Nord stasjonen i Bryssel. Etter ca. 1 times jernbanereise kom jeg til Anverpen og tok sporvognen til kaien for å gå ombord i båten som skulle gå klokken 2. Der var en masse mennesker. Det var om å gjøre for mig å komme ombord så tidlig som mulig for å holde pø med at min bagasje ble bragt ombord. Og jeg kom «just in time», som engelskmannen sier, for den siste del av passasjerenes bagasje var nettopp bragt ombord og min stod stablet opp på et sted uten at noen tenkte på å ekspedere den. Den hadde ennu ikke fått tollstemplet på sig. Jeg fikk i en fart ordnet dette hvorefter bagasjen ble bragt ombord.

Så hadde jeg til til å gå ut i byen og få mig litt mat for jeg ville ikke få noe på båten før kl. 7 om kvelden.

Presis kl. 2 la båten fra bryggen. Tusener av mennesker stod langs kaien og vifset og ropte de Forts. på 4. side.

Misjonær Alb. Christiansen fremme i Kongo.

Med broderen på reisen Oslo—Kafumba.

ningen av Kongoloden. Alle passasjerer var tilstede ved første måltid og mulig også ved det annet, men siden tok det til å tynges på bordene.

Allerede ved Færder blev sjøen nokså «ruffis» og sjøsynen gjorde seg gjeldende for de fleste passasjerers vedkommende. Heldigvis er jeg sjøsterk, så jeg holdt mig på benene. Det løst ikke av for vi kom til Vilassing og seilet inn i Schelde. Søndag ettermiddag kl. 5 presis satte vi land ved Kalo van Dyck i Antwerpen. Jeg fikk min bagasje, som jo er transitgods, anbragt i tollbodes varehus og gikk derefter og fan meg logi.

Ved kaien lå en stor fin båt «Leopolis» som skulde gå sin første tur til Kongo. Den skulde gå allerede tirsdag, så det var jo ikke tale om å komme med den. Det var så meget å ordne først, så jeg måtte være glad om jeg kunde komme

med neste båt som skulle gå to ukens senere.

Jeg måtte gjentagende ganger førete reisen mellom Antwerpen og Bryssel for å få mine papirer i orden til reisen. Det er mange vanskeligheter for å få reiseutsettelset til Kongo. Det kreves en sikker garanti for at man ikke skal komme til å få staten til byrde. Og da jeg ikke tilhører noe misjonskap, så måtte jeg, som sist, depone et pengebeløp tilstrekkelig til eventuell hjemreise. Det gjorde ei uhøygelig inngrep i mine penge midler, med det var intet å gjøre ved.

I Bryssel oppsøkte jeg vårt gamle venn Viquerat. Broderen, som er sveitser, er ikke meget kjent i Norge. I Sverige er han derimot meget godt kjent og har virket blandt de frie venner der. Han er gift med en norsk dame, Palma

Melby, som er vel kjent blant de frie venner i Norge. De skulde egentlig reise til Kongo, men de kom foreløpig ikke lenger enn til Bryssel, til Herren hadde en stor oppgave til dem her. Her, midt i katolisismens mørke, vilde han bruke dem til å opta evangelisk virksomhet. Det har vært mange vanskeligheter for dem, men Herren har vist sin trofasthet og fortigjennem til seier. Nu leier de et stort hus med en ganske stor forsamlingssal, en mindre sal og familiepiiheit. De tar imot misjonærer som kommer og går, og mange har oppholdt sig her mens de har studert fransk. Her er riktig et Betania. Vennene har vært utholdende med å holde møter i lokaler og friuftsmøter på offentlige plasser. Herren har velsignet, så noen er blitt frest og døpt i vann og det er nu en liten menighet der.

Etter ca. 1 times jernbanereise kom jeg til Anverpen og tok sporvognen til kaien for å gå ombord i båten som skulle gå klokken 2. Der var en masse mennesker. Det var om å gjøre for mig å komme ombord så tidlig som mulig for å holde pø med at min bagasje ble bragt ombord. Og jeg kom «just in time», som engelskmannen sier, for den siste del av passasjerenes bagasje var nettopp bragt ombord og min stod stablet opp på et sted uten at noen tenkte på å ekspedere den. Den hadde ennu ikke fått tollstemplet på sig. Jeg fikk i en fart ordnet dette hvorefter bagasjen ble bragt ombord.

Så hadde jeg til til å gå ut i byen og få mig litt mat for jeg ville ikke få noe på båten før kl. 7 om kvelden.

Presis kl. 2 la båten fra bryggen. Tusener av mennesker stod langs kaien og vifset og ropte de Forts. på 4. side.

Hilsen fra str. Helga Lundeby.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonsens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten, Postboks 32, Sarpsborg».

Abonnementspriis er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresseforandringer, skriftlig opgjørelse og betalinger skjer til overstående adr.

Hilsen fra br.
H. Moger.

Eidsvoll Verk 1-1-30.

Kjære Misjons-Røsten!

Gud er god. Halleluja!

Mange takk for alle de kjær-komme brever og hilsener jeg har fått gjennem dig. Du har opp-munret mig så mange ganger, og vært mig til velsignelse og trøst.

Helig å høre at Guds salig frem der hvor hans navn for-kynnes både ute blandt hedninger og her hjemme. Ja det er nok som du sier: det er helig å være med og bare så stort et bud-skap som formår å løse de bunde-ne og sette de plagede fri. Ja må vi ennu mere trenge oss inn i den-tjenesten så siden blir ennu bedre benyttet.

Det er ikke så lenge igjen av denne tids husholdning. Jesus sa jo: «Tiden heretter er kort». Ja, må God hjelpe oss til å benytte ti-den til å forkynne hans dyder inn-hil til han kommer. Og ikke begynne å si medtjenerne eller ete og drikke med vanhelige, så dagen skulde komme uforvarende over oss. Men vi om vi ser ting som er mindre gode hos medtjenerne, at vi da heller ber for ham og ta-ler og hjelper ham tilretten. Jeg tror det hjelper bedre.

Har så mange gange tenkt på å sende noe ord, men det har så lett for å gå over. Jeg er ute stadig og forkynder det frelsende budskap til Norge. Nå føl jul var jeg en tur over Østfold. Over alt møter man et folk som ønsker å leve helt for Gud og å arbeide mens det enu er dag. Ja, det er mange som roper fra Makedonien idag. Jeg skulde ønske om det var mulig å overkomme ennu mere, for det er så helig å være tilstede når Gud åpner Lydia hjerte og løser henne ut fra treldom og synd, så sjelen blir lykkelig og fylt av frelsefryd. Ja, det er i-sannhet nos å leve for Halleluja. Priset være Gud. Det er stor nåde at være i hans tjeneste. Gud give oss nåde til å fylle vår plass, så vi får høre til de herlige ord til slutt: Vel gjort du gode og tro-tjenar, du var tro over litet, men du settes over mere, gå inn til din Herres glede.

Det er mange idag som får lide for hans navn skyld, tenk på våre sørsker i Kina og Russland, hvad der møter dem av pravelser. Må vi være en Aron og Hur som løfter deres hender så seirene blir på Israels side. Herren har alltid hatt dem som har vært villige til å ofre både tid og milder og kref-ter, ja sitt liv. De har vannet se-den med sitt blod. Derved har den vokset, spiret og bært frukt, så vi blir ikke mismodige om det

skulde komme ting som synes forunderlige for oss. Da Stefanus hadde vidnet med sin død ble det en ny tid for menigheten.

Mon tro om det ikke snart er behov for den slags vidnesbyrd, for å få folket til å ståne og spørre sig selv: Er jeg et Guds barn? Det er ikke talemåter det mangler, men det er kjenseler som ikke kan motsies. Ja, må God styrke og hjelpe oss å fullføre den gjerning han har satt oss til, så vi ikke retter sverdet mot hverandre, imot Israel, men imot fienden. Som på Gideons tid da folk ropte: «Sverd for Her-ren og for Gideons!» Og da var seirene der, selv om ikke ha-ven var så stor.

Ja, må God velsigne dig til å op-munstre vennerne hvor du drar frem, så du ikke blir mismodige om flokkene er liten. Si dem at det er en ting det kommer an på, at de har Herren med. Det var jo det som var Davids feil at han begynte å tale folket. Men reg-ner vi alltid med Gud blir det al-driig noe tilbakefall.

Priset være hans herlige navn. Mitt brev blir kanskje for langt, men det er jo første gang vi møte i fengslet. Det er ganske mange kvinner der nu, og det er litt av hvert å se og høre der. Men tret-ter og andre gråter. Flere som har vært der i lengre tid så de er blitt kjent med oss, er svært glade når vi kommer og samler sig omkring oss for å få høre mer om Jesus og lære å synge. Lese kan de jo i alminnelighet ikke. Det er flere av dem nu som for-teller oss at de ber til Jesus. Hvor godt at ordet ikke skal ven-de tom tilbake, men utrette hvad han sender det til.

De er satt i fengslet, av for-

slags jordbunn her også, det er meget som til en tid kan se svært lovende ut, men som visner så hurtig. Men det er da også noe som faller i god jord og bærer frukt i tålmodighet, så vi ser det ikke er forgjeves.

Vi har våre vanlige møter her i byen. Hver fredag har vi møte i fengslet. Det er ganske mange

mennesker som skal se ham. Det blir visst ikke så meget tanke på

hverdagen vi har utrettet da, men hvad han gjort og vart for oss.

Priset være hans navn!

Så tilstilt hjertelig takk for eders forbønner og gaver. Herren skal velsigne dere igjen.

Vi angrep ikke på hvad vi hel-liger ham, for han gir igjen i hundre fall.

Søster Bjøra hilser så meget.

Hjertelig hilsen til alt Guds folk.

Eders i náden forbundne

søster Helga Lundeby.

FRA SPREDTE FELTER

Vanskiligheter for misjonsarbeidet i Kina.

Under de skiftende forhold i Kina synes vanskelighetene å tåre seg op for misjonsarbeidet. Nankingregjeringen har nu, iflg. den kinesiske presse, forbudt all religionunderskrivning i skolene, liksom misjonsskolene pålegges å undervise i militært fag. Yenching-universitetet i Peking hevder at disse regler må godtas, hvis misjonens idételetatt skal slukkes.

Både i Nord- og Sentral-Kina synes der å være rørlige nader. Feng holder sig i ro, og guvernementet er underlig til å føre opp mot og ydmegne. Fremstille våre kunder er hellig. Om dette er en del av den kinesiske realiteten Kinas mektigste mann.

Striden mellom Russland og Kina er endt med at Kina måtte gi sig. Russerne får igjen makten over jernbanen til Vladivostok, og alt blir som før.

Til gjengjeld synes det å dra opp til etterspørsmål om forbindelsen mellom Kina og Japan. Regjeringen i Nanking har nektet å ta imot den nye sendemann som den japanske regjering hadde utsett.

Være to brødre var svært begjistret. De hadde meget å fortelle om Herrens godhet, så det var vanskelig for den ene å vente til den annen hadde uttalt hva som lå på hans hjerte. Det var så trostskyrende for dem å høre Herren si at han har ført ham sikkert frem, og tror vi, at han også vil bruke ham til megen vel-signal.

Nu vet vi at dette felt er ett av Kongos vanskeligste, idet der fra naturens side ydes så lite til menneskenes livsophold. I hvert fall må en europeisk rekvirende sine livsformeheter fra de handelshus som fins i byene.

Derfor har også broderen oprettet et konto i Bandundu for at hans reksjoner kan bli honoret der. Våre misjonsmidler blir innsatt på denne konto, og venne-ne vil forstå at det nu avhenger av oss, om denne konto skal svare til sin hensikt: Livsophold og misjonsvirksomhet.

Når vi nu står ved årsskiftet og summerer Herrens velsignelser mot oss, la oss da i takk til ham tenke på de derute på misjonens arbeidsmark.

Er du ikke tilsluttet en misjonsgruppe, så stikk innom posthuset og fyll ut en postanvisning og send således din gave, stor eller liten til br. Erling Syvertsen, Danvik pr. Drammen.

Velsignet nytt år, alle misjonsvenner.

Marthin Nielssen.

Str. Borghild Nordli

er nu fremme på India-feltet, hvor hun ble mottatt av br. og str. Desmond. (Se brev annet sted i bladet.) Skulde noen være minnet om å sende henne en hilsen, er adr.: I. A. Desmond, 16, Purulia Road, Ranchi, B. N. R. India.

Som kasserer for str. Nordli står br. Peder Sivertsen, Dronningensgt. 20, Narvik, Nord-Norge.

Hilsen fra Christofa Brundtland.

Chang Yang Chen 18—11—29.
Kjære venner! Guds fred!

Mange takk for Misjons-Røsten, som jeg alltid med gledde mottar.

Det var lørdag ettermiddag og vi var ferdige med all rengjøringen. Jeg tenkte: Nu skal jeg ha mig et godt måltid av det vidunderlige livets ord. Jeg vil først lesse M.-R. som kom igår.

Jeg tok også min bibel for å se de forskjellige henvisninger, som stod i bladet og på den måten få desserten med, for den skrives alltid best. Jer. 15—16.

Jeg fryded mig usigelig en god stund.

Men mun sprang døren i gården op. Hvem er det som kommer?

Jo, to av de troende brødre kom ned fra fjellet, ledsaget av evangelisten. Det er nemlig 3 menn og en kvinne deroppe som nu tror på Jesus. En av disse menn har vært alvorlig syk og kineserne trodde alle han skulde dø. De

sendte bud ned til oss om forbønn og vi bad inderlig til Gud for den syke. Evangelisten gikk op og kom tilbake med stor glede, og fortalte oss, at den syke er bra igjen. Hans mor og to søstre vil nu også tro på Jesus da de forstår, at Gud er allmektig og de har sett bønnhørelse.

Være to brødre var svært begjistret. De hadde meget å fortelle om Herrens godhet, så det var vanskelig for den ene å vente til den annen hadde uttalt hva som lå på hans hjerte. Det var så trostskyrende for dem å høre Herren si at han har ført ham sikkert frem, og tror vi, at han også vil bruke ham til megen vel-signal.

Nu vet vi at dette felt er ett av Kongos vanskeligste, idet der fra naturens side ydes så lite til menneskenes livsophold. I hvert fall må en europeisk rekvirende sine livsformeheter fra de handelshus som finns i byene. Derfor har også broderen oprettet et konto i Bandundu for at hans reksjoner kan bli honoret der. Våre misjonsmidler blir innsatt på denne konto, og venne-ne vil forstå at det nu avhenger av oss, om denne konto skal svare til sin hensikt: Livsophold og misjonsvirksomhet.

Når vi nu står ved årsskiftet og summerer Herrens velsignelser mot oss, la oss da i takk til ham tenke på de derute på misjonens arbeidsmark.

Er du ikke tilsluttet en misjonsgruppe, så stikk innom posthuset og fyll ut en postanvisning og send således din gave, stor eller liten til br. Erling Syvertsen, Danvik pr. Drammen.

Velsignet nytt år, alle misjonsvenner.

Rachel Edwardsen

Karwi 12—12—29.
Inderlig kjære misjonsvenner!

De som sår med grå skal

høste med trydren, de gar,

grate og bærer den med str

ut, de kommer hjem med tryde-

rop, bærende sine kornbånd.

Herlige trostens ord for en ar-

bålder på Herrens høstmak.

Sæden faller i jorden, og alt ser

nesten forgesves ut. Men lovet var

Herren, Guds ord er en le

ende sæd, og på opstandelsens mor-

gen, — om ikke før — skal vi få

se at det ikke var forgesves.

Hjertelig takk for Misjons-Rø-

sten som kommer som en kjær

venn og det minste vi kan gjøre

igjen er jo å sende en hilsen fra

det sted Herren har satt oss. —

Sommermånedene tilbragte jeg

opp på fjellet og var ontatt med

å lese Hindi. Det er ikke gjort i

en håndvending å komme inn i et

helt fremmed språk. En føler det

prøvende i begynnelsen ved ikke

å være i stand til å gjøre sig for-

stäälig, men ved Herrens hjelp

overvinnes også den vanskelighet

litt etter litt. Reisen med fra

fjellet bør på litt av interesse

særlig for en nykommer. Hadde

vært 7500 fot opp i høiden, så

først hadde vi en marsj på ca. 3

timer, stadig nedfør fjellet. Om

kvelden satte vi oss på toget.

Kupeen var nesten overfylt, men

da de fleste var misjonærer hadde

vi det riktig hyggelig. Stor

sovn ble det naturligvis ikke.

Nu er vi ute i distriktet, litt

over 2 norske mil fra misjonssta-

sjonen i Karwi. Kom hit ved

hjelp av oksevogner. For mig var

MISJONS-RØSTEN

ved ham har vi begge adgang til Faderen i en And. Ef. 2, 18. Hal-leluja!

Nu blev jeg alene igjen og fortsatte min lesning. — Når hvor det blåser ute idag. Mitt lille hus i gården hvor den nedre del består av tre og den øvre halvdelen for det meste av papir. vinduet har revet papiret rent i filler. På veggen er plassert en del kjøkkenaker som hopper om kap og lager en voldsom støl. Døren synes også å ville være med og springer op.

Jeg gikk ut i gården, det var mørkt og klokken var allerede 8. Det skulle være godt om vi kunde ha et bønnestund med oss. Folk var riktig nysgjerrige, de kom rett som det var de første dager for å komme på oss og på telet. Noen løftet op til telet, andre lusket rundt veggene og kikket inn gjennom de små telt vinduene så godt de kunne. Det var nok riktig en oplevelse for dem å se alt dette. Det er vel vanskelig de har sett hvilekvinner for. De kaller oss sarkar, sipahi o. s. v. (regjering, politi). Distrikts magistrat og politiechef og andre av regjeringens embedsmenn har jo vært her.

Det er mange landsbyer rundt omkring. De ligger innimellom skogkratt og åker eller langs elvebredder. Vi må ofte av med sko og strømper ofr å vase over elven for å komme frem. Men når en så kommer frem, er det ikke vanskelig å finne folk. Kvinnene trekker nok sariene godt for ansikset og kikker ut gjennom en liten åpning; «Montro, hvad dette er for noe?» Et sted trodde de str. Wergedahl var mannen og jeg konen. Men når de så fikk høre hvorfor vi er kommet, blir de litt mere frimodige, og på noen sieblikk kan det samle sig en hel flokk, menn og kvinner. Noen er naturligvis mere optatt med å snakke om oss, særlig når det er første gang vi er der, men mange lytter med interesse. Idag var vi i en riktig stor landsby. Mange samlet sig og str. Jensen og str. Wergedahl talte evangeliet til dem. Da vi gikk derfra stod en kvinne i døren og bad oss komme inn i hennes hus. Hun hadde sittet inne og lyttet. Det var rent en opmuntring å høre henne fortelle de andre hva hun selv hadde hørt. Ja, Herren gir opmuntringer.

En dag som vi gikk fra en landsby, kom flere kvinner etter oss, grå og bad oss å be for dem. De stod og så etter oss så lenge de kunde se oss. — Kjære venner, bed for dette folk, — Wergedahl talte evangeliet til dem. Da vi gikk derfra stod en kvinne i døren og bad oss komme inn i hennes hus. Hun hadde sittet inne og lyttet. Det var rent en opmuntring å høre henne fortelle de andre hva hun selv hadde hørt. Ja, Herren gir opmuntringer.

Siste del av reisen var det en del hindukvinner inne i vogner. Da vi reiste over Ganges tilbadet de og kastet penger i elven. Disse kvinnene reiste til Chitracot, den store avgudspllassen i Banda-distriket. Dere skulde sett skarne strømme til den festen som var i de dager. De lange tog var aldeles overfylte. A, hvor de forsøker med sine gjerninger å opnå frelse. Blev noen frelst ved gjerninger så måtte det visst bli dette folk. Men vi priser Herren for vi har et nært evangelium å forkynde, om en Gud som ikke fordører og krever, men som

med i eders bønner.

Nårr vi tener på hjemlandet, husker vi på julen nærmere sig. Herre er det så å si intet som minner om det uten almanakk. Folket holder på i åkrene sine nu. De setter opp et slags stativ ute i åkeren til sengen sin, så er de der både dag og natt for å passe sin rikdom. Også der taler Bibelen sant når den sier at hedningene bekymrer sig for hvad de skal ete og hvad de skal drikke og hva de skal klæ seg med.

Hvor ofte hører en ikke uttrykket «pet børne ke lije» d. v. s.: — «for å «fylle maven». Og hysses noe av grøden blir ødelagt, er det slik jammer og fortvilelse.

Her fornylig så vi en av Egyptens plager, en veldig gresshoppesverm. Den kom som store mørke skyer, en enkelt gresshoppe var over 2 tommer lang. De ødeleggjer forferdelig der farer frem; folk huiet og skrek. De roste på sine døde gutter som ingen hjelp kan gi. Vi set deres avguder oppstillet under trærne eller andre steder. Det er ikke bare stengnader de tilber, men også planter, dyr, vannet o. s. v. I sannhet tilber skapningen istedenfor skaperen. — Men vi vet at det også fra Indias uslyk med Jesu dyre blod.

Derfor, la oss ikke tape moter, eti vi skal høste i sin tid. — Et fremskritt til gjærtrett. Med hjertelig hilset Eders i Jesus forbundne str. Rachel Edwardsen. Mission House, Karwi, Banda distri. U. P. India.

Dissenterernes posisjon.

Dissenterforbundets formann Oscar Svendsen skriver i «Dagen» bl. a. ved årsskiftet:

De forskjellige dissenteresamfunn her i landet har, så langt jeg har bragt i erfaring, hatt et jevnt godt arbeidsår.

De kristne dissenteres posisjon er sikkert solide og erkjennes av deres innsats i norsk kristenliv mere innarbeidet i vårt folks bevissthet enn før.

Det har tatt et par menneskealdre med tåmodig slit og gjenvindigheter av mange slags, for å overvinne gammel, inngrodde fordom og aktiv og passiv uvilje — helst fra den offisielle kirke — for å nå dit hvor vi er idag.

Og allikevel er det nok langt iallgjen for de kristne «dissenterne» blir sig sin oppgave klart bevisst og helt tar konsekvensen av sin tro.

Det er nemlig adskillig flere dissenterer i neden den offisielle kirke enn utenfor. Dersom alle disse tok konsekvent standpunkt ifølge sin overbevisning, vilde saken stille sig anderledes både innenfor og utenfor statens kirke.

Mere jevn likhet, mindre forsøk på overgrep og overformynderi og større aktelse for anderledes troende — og verden vilde få mere tillit til de bekjennende kristne.

Større menighetsbevissthet og samfundsfellesskap innad og mere solidaritetsfellesskap utad, i pact med alle kristelige bestrebelsjer for Kristi menighets enhet — i sann etterfølgelse av den Herre Jesus — i åndens kraft — betinger en lysere og bedre fremtid.

Arbeidet i Peking.

Søstrene S. Pedersen og I. Johnsen har nu fått det klart for sig at Peking blir deres fremtidige arbeidssted. De har allerede leiet lokale og står midt opp i arbeidet. Må Herren få velsigne dem, så det kan lykkes. Et interessant brev fra Peking må dessverre stå over til neste år, da vi ikke får det med denne gang. Søstrenes nuværende adresse er: 80. Hsi Chiao Min Hsiang, Peking, N. China.

Brev fra str. Ida Lorentzen kommer også i næste

Utreisen til misjonsfellet i Kongo.

Forts. fra 1. side.

siste avskjedsord til sine kjære, eller sten og hyen ligger på fjellskrinningen opp fra floden. Den gamle svenske misjonsstasjon lå nede ved floden, men utviklingen har ført det med sig at staten trenget grunnen der ned til anlegget av jernbane og eksproprieret så S. M. F.s eiendom og ga den ny grunn oppå på åsen. Det har slett ikke vært noe tap for S. M. F.

Søster Hede tok imot oss på den mest elskverdige måte og vi spiste en meget god middag der. Amerikanerne reiste samme aften med toget til Kinshassa. Vi var igjen til over søndag. Søndag formiddag overvar vi møtet i misjonsenes store førsamlingshus. Det var nesten fullpakket med folk og br. Hede sa at de som regel har fullt hus til møtene. Det var en riktig god stund vi hadde der. Mandag morgen kl. 5.45 reiste vi så med jernbanen til Kinshassa. Br. Hede tok oss i camionen ned til stasjonen og så oss vel avgående. Vi hadde proviantert litt for denne jernbanetur for toget går nærlig hele dagen.

Br. og str. Hilard, som er stasjonert her, møtte op på stasjonen og tok oss med til misjonsstasjonen. Der fikk vi et deilig aftensmåltid og fikk hvile godt ut for natten. Neste morgen fortsatte vi til Kinshassa. Her kom en masse handelsfolk og fallbyr sine varer og det er unge menn som fører passasjerene med å dukke etter pengestyrker som kastes i sjøen. Etter Teneritte var sjøen roligere og det var et begevært liv på promenadenekket.

Banana er den første by i Kongo ved Atlanterhavet. Der blir lods tatt ombord og en masse sorte mennesker som skal losse og laste båten i Boma og Matadi. Til Boma kom vi torsdag den 7. ved middagstider. Her er en amerikansk misjon og vi satt nettopp og spiste middag da br. Crist fra nevnte misjon kom ned i spisesalongen og hilste på oss og inviterte oss til å oppre på misjonsstasjonen kl. 4. Jeg kjente ham fra før, men han var blitt temmelig gammel og grå siden sist. Det er gammel tradisjon at den amerikanske misjon inviterer misjonærer som kommer til Kongo, til te. Vi hadde en meget hyggelig stund der ippo. Tidlig neste morgen fortsattes så til Matadi som er den siste by ved Kongofloden som båter kan gå op til.

Matadi er nu en liten by rent europeisk mønster. Det var endel hvite på kaien og jeg kjente en, misjonær Sam. Hede fra S. M. F. Svenska Missions Förbundet. Han kjente også mig, for han bilste på langt hold, for båten var lagt til kaien. Tre forskjellige misjoner har tidligere virket i Matadi. Engelske baptister og amerikanske baptister og Svenska Missions Förbundet. Nu er de imidlertid blitt enig om at en av disse misjonene skal overta all virksomhet og det har fått på S. M. F. å fortsette her alene. Br. Hede tok oss misjonærer i misjonens båt op til misjonsstasjonen. Matadi betyr fjell/stod jeg op for å få utrettet

mest mulig. Båten skulde gå kl. 12. Det første var å gå ombord med min håndbagasje og dernest til jernbanestasjonen for å få utlastet den øvrige bagasje og få den anbragt på båten. Det tok jeg kunde tenke på å kjøre noe, å gå til «Banu du Congo Belge» for å få utlastet mine siste skillinger. Men jeg ble seg satt hardt på prøve. De ville nemlig ikke utbetalte mig noe. I Antwerpen og Roma hadde jeg fått hvad jeg forlangte og det er uforståelig hvorfor det her ble gjort innvendinger. Akreditivet var utstedt av «Den Norske Kreditbank» og gjaldt for Europa og Afrika. Efter lange konferanser, tilslutt med direktøren, fikk jeg da endelig beløpet utbetalat. Tidens var nu så langt fremskreden at jeg ikke kunne til stort annet enn å gå ombord i «Lusanga». Da var jeg så drivende våt at det haglet av meg, som man ser. Jeg gikk inn i den lille lugra for å skifte tørt tørt på. Jeg var så trett etter alle løpingen at jeg ikke hadde kraft til å løpe. Jeg klarte ikke å få sammen men jeg bad til Gud og han styrket meg så jeg kunde gå og spise på bordklokken ringte kl. 13. Det var overordentlig godt å få en hvil etter middagen. Jeg takket Herren som ordnet alt så godt for meg. Det var tre andre passasjerer på båten, to fruer og en herre. De tilhørte alle det store Compani H. C. B. (Lever Brothers.) Jeg var den eneste betalte passasjer, for båten tilhørte nevnte kompani. Det gikk smidt ooper Kongofloden. Det tok hele tre dager til Kwamut. Der gikk vi inn i Kasaisfoden som munner ut i Kongofloden. Vi fulgte så denne flod til Dima, hvor «Compani Kasai» har en post. Der blev vi liggende nesten et døgn. En masse gods ble løst her. Så gikk vi tilbake et stykke og gikk så inn i Kwangofloden og kom til Bandundu, som er et større sted med bankkontor og flere handelskompanier. Vi lå bare så forderdig skitten på det lille toget, så det var i høy grad påkrevet å få vasket sig og få rent tø til. Br. Ross kom imidlertid til «Mission House» for å inspirere. Det er en amerikaner som har vært i Kongo i flere timer og er lønnet sekretær for de protestantiske misjonærer her. Han tilhører «Disciples of Christ Church» og var en liten tur i Norge ifjor sommer. Jeg hilste på ham der. Han hadde en flott bil og jeg fikk kjøre med ham opp til byen. Det første jeg nemlig hadde å gjøre var å undersøke om det gikk noen båt ooper floden den nærmeste freitid. Det er almindelig å bli liggende her i Kinshassa en lang tid og vente på båtdelelighet. Mot all formodning skulde en båt gå allerede neste dag. Jeg var forberedt på å bli her en tid, men nu måtte jeg jo være hjertens takknemlig som fikk båt så fort.

Men jeg hadde forskjellige ting jeg skulde ha kjøpt her i Kinshassa. Sånnart det lysnet til stasjonen hver dag og kom inn og pratet med oss.

En dag hører jeg han røper

da jeg kom frem til misjonsstasjonen. Trærne hadde vokset til, at stedet var helt forandret. Br. Janzen og br. Janz kom meg imøte og ønsket mig velkommen til Kongo igjen. Jeg var mottatt på den aller hjerteligste måte av vennene her. Br. Janzen 11½ år og har fått med sig 4 nye misjonærer ut. Herren svarer vi våre bønner om å sende arbeidere ut. Åre være hans navn! Han far jeg da bli foreløpig inntil jeg er et sted av myndigheten å opppta virksomhet på. Det har gitt som et løpeid til Mondelle Mbala na Mukulu er kommen tilbake. Det kommer daglig folk for å høre på meg. Idag kom to av vankjekreste gutter fra Mukulu til Kafumba. De hadde hørt at jeg var kommet og så hadde de løpet hit for å se meg. Hvordan hadde kunnet komme hit på denne korte tid er meg umulig å utspille. Den ene var Effur av de 5 døpte. Jeg har hittil sett to av dem og de var bevaringsskje Gud for hans trofasthet. Nu lengster jeg bare etter få et sted hvor jeg kan slå meg ned og begynne virksomhet igjen.

Jeg blir her i Kafumba og myter den så godt som mulig med å forarbeide ting til huset osv. og virke blandt folkene her. Snart jeg får noen pengemidler så reiser jeg rundt for å se etter sted. Jeg er Gud hjertens takknemlig som har ført mig ut igjen og håper og tror, at denne stonen skal bli lagt på alle troende venners hjerte med tyngde, andre snart kan komme ut.

Vær med og bed om dette, kære venner, rundt om i Norge land. Bed for meg at jeg ved Hellig-Andens kraft kan bli dittiggjort til tjenesten for Herre, biandt dette formørkede og underkuede folk.

De hjerteligste hilsener til alle venner rundt omkring. Guds velsigne dere alle i Jesu døgn.

Eders ringe bror og medarbeider i evangeliet tjener.

A. B. M. Christiansen.
Foreløpig adresse: Kafumba, Kikwango, Kongo Belge, via Matadi.

FOR FAMILIENS YNGSTE

Kinabrev fra str. Alfhild Bjerva.

Til «Yngres spalte».

Pai Yuan Hsien 13—11—29.
Det var første gang på et mglte i gatekapeller jeg så Pien Tung. Jeg la merke til hans bleke, tunne ansikt, og de store mørke forstandige øyne. Da møttes vi slutt, spurte jeg kineserne:

«Hvem er den lille gutten? Hans ansikt ser så gammelt ut?»

Så fikk jeg høre lille Pien Tungs historie. Hans far og mor som har vært rike folk ligger under for opiumslasten. Hele familien røker opium og lille Pien

Tung, som på kinesisk er 10 år (det vil si hans riktige alder er 8 år) har røkt opium i 3 år. In tet under at han ser så dårlig ut.

Neste gang han kom til møtet var han allerede blitt kjent. Han kom og satte sig helt opp ved orglet og fulgte med hele tiden under møtet. Siden kom han bort til stasjonen hver dag og kom inn og pratet med oss.

Da vi skulde gå til møtet var det allerede mørkt, og når vi åp

navnet mitt ute i gården. Han kommer mismodig inn og forteller at hans far hadde slått ham fordi han gikk til utlendingene. «Jeg vil så gjerne tro på din Jesus», sier han, «men far vil ikke jeg skal tro.»

Han så blekere ut enn ellers og jeg spurte ham:

«Har du nu spist opium igjen?»

«Ja, — og jeg føler mig så syk.»

«Det er vel best du går hjem og legger dig.»

«Nei, jeg vil så gjerne være her og snakke med dere,» sa han.

Vi skulde spise til aftens og han satte sig også ved bordet, men kunde ingen ting spise. Hans ansikt var ganske hvitt og leberne brant i feber, han talte ting som vi ble forundret over, men vi forstod at han ikke var riktig klar i hodet.

Da vi skulde gå til møtet var det allerede mørkt, og når vi åp

net døren for å gå så han mørket og det gikk en sitren gjennem ham idet han sier:

«A, jeg er så redd for meg!»

Stakkars barn! Så liten som han er, så er han bundet i djevens bånd, og han er gjennemsett av opiumsgiften. Hvis han holder på hermed kan han ikke leve lenger.

Du som tror på Jesus, som har et godt hjem og en far og mor som elsker dig, som vil gjøre alt for at du skal ha det godt, vil ikke du være med og til Jesus for lille Pien Tung, for han far og mor og to sostre at de alle må bli frelst? Jesus alene formår å redde dem ut i fra det stilling de er, og inn til gleden og freden i ham.

Bed så skal eder gi ves, Mat. 7, 7.

Alfhild Bjerva.

Kineserne har intet ord i deres språk som svarer til Amen. I stedet for sier de: «Sin yenen chinsings — hvilket betyr: «Hjertet ønsker det nettopp så.»

«Glommens trykkeri, Sarpsborg,

Om sin omvei
C. H. Spurgeon b

— Det behaget dom & overbevis

Min tilværelse var

trøst ved den tan

skje ikke vilde f

hjerte var sørder

neder bad jeg og mitt hjerte i bønn

bønnhjelpe. Jeg vilde besøke

ligips forsamlingsbyen, for å finne

en gang. Jeg

NUMMER 3

Den

Fra str. Hilda

Kjære venner

Hans navn

så lenge so

navn skyte

skal velsigne

hendinger s

Atter er et året fylles med løsninger som så trof hvert dag. Hvordan kunde han, etter sine løftet, at han er igjen sammen, ja til ev

Er glad i Kafumba og myter den så godt som mulig med å forarbeide ting til huset osv. og virke blandt folkene her. Snart jeg får noen pengemidler så reiser jeg rundt for å se etter sted. Jeg er Gud hjertens takknemlig som har ført mig ut igjen og håper og tror, at denne stonen skal bli lagt på alle troende venners hjerte med tyngde, andre snart kan komme ut.

I flere uker i landsbyer ute vi ikke hadde vært der sig en måned sittet satt vi ned i en liten bånd med alt som vi hadde i oss og vi spørsmål. Er det mulig at skyte friske skudd her skjønt når vi sit med alt som vi har i oss og vi spørsmål. Et av målet vi som regulerer steder er: Hvor ofte ofte gjengingen. Men vi sit der et på Gud gikk ut og at de årsak hvorfør vi teller om frelselsen med interessene lengre vi nevner

Trelleborg